

Mit første Møde med Sherlock Holmes

af

S v e n d R a n i l d

Min initiation var som vel de fleste sherlockianeres: Jeg stødte på Sagaen om Sherlock Holmes som barn, ved tilfældighedernes virtuose spil.

Måske har der været bier. Jeg tror, der var hvepse. Det var sommer, og vi holdt ferie i et lille sommerhus i Nordsjælland. Jeg husker, at der hang en boghylde på væggen ved siden af døren til terrassen. En hånd, min, tog en bog fra hylden. Jeg tror, den havde grønt bind, og måske stod titlen med guldtryk på ryggen. Det var titlen, der havde trukket min drengehånd til sig. Jeg spurgte min far, hvad det var for en bog, for dens titel lokkede med drengeventlige eventyr om dystre eder og hemmelige forbund. Min far sagde, at den måtte jeg nok vente med at læse, til jeg blev noget ældre, for den var nok lidt for uhyggelig for en dreng på min alder. Jeg læste den ikke, den sommer; for jeg var kun syv år, og adlød stort set mine forældre.

Nogle år senere fik jeg igen bogen mellem hænderne. Ikke det eksemplar, jeg dengang havde mærket med fingeraftryk; men titlen var stadig den samme, og havde venligt ventet på, at jeg skulle vende tilbage og åbne og læse. Og det gjorde jeg så; var der andet at gøre? For bogen hed "De Fires Tegn", og få bøger har smukkere navne.

Da jeg for anden gang stødte på den bog, der havde udøvet en så sær tiltrækning på mine syvårige hænder, havde mine barneøjne allerede i et stykke tid været forvandlet til ivrigt observerende fluer på væggen i en ganske bestemt lejlighed i en ganske bestemt gade i London. Hvad var det der skete, dengang jeg blev indfanget af trylleringen omkring Baker Street 221 B?

En beretning skrevet af en Dr. Watson, der en dag tilfældigvis blev indfanget af mine sultne læseøjne, vakte et øjeblikkeligt og umætteligt krav om mere fra samme hånd, og derefter var der ingen vej tilbage. Jeg var på den, og har aldrig siden haft fantasi til at forestille mig, at afvæning var mulig eller overhovedet ønskværdig. Så enkelt var det, og på det sted skal der ikke gives en kompliceret forklaring på fortryllelsen ved Sagaen. Jeg tør alligevel ikke sige noget, som sherlockianere ikke ved i forvejen.

Min første rejse gennem Holmes-land blev foretaget uden guide, og kun med lykkelige tilfælde til at lede mig. Jeg cyklede til fjerne kroge af kommunen, da jeg havde udtømt mulighederne på de nærmeste biblioteker. Jeg sad i et hjørne af stuen med ryggen til kaffebordet, da vi var på familiebesøg hos nogle venner, hvis bogreol indeholdt et par skatte, jeg endnu ikke havde afdækket. Og jeg begyndte at samle, og er aldrig siden holdt op. Det var i de år, Martins og Carit Andersens billigbogsudgaver af Sagaen udkom, og selv om mit lommepegebudget var anspændt, så var der jo både jul og fødselsdag hvert år.

Og der var julejubilæet i det lille hjem i de tre år, hvor Martins Forlag lod sin Sherlock Holmes Årbog udkomme og dermed gav mig mit første indblik i de opsigtsvækkende opdagelser, der var gjort af den internationale Holmesforskning. At en sådan forskning havde fundet sted, og at der verden over,

deriblandt i Danmark, eksisterede foreninger, hvis fornemste formål var at fremme denne forskning, havde jeg ikke vidst. Nu vidste jeg det, og jeg anede perspektiver for min personlige udvikling, som jeg ikke før havde skimtet.

Men i julen 1967, da den sidste årbog udkom, gjaldt min jubel ikke de fremtidsfjerne løfter, men derimod den helt håndgribelige og øjeblikkeligt tilfredsstillende kendsgerning at bogen indeholdt den eneste tekst i Sagaen, jeg endnu ikke havde læst. Nu var den der! I mine hænder og under mine øjne! Og jeg øjenslugte en af Watsons stærkeste og mest stemningsmættede indledninger og slugte videre og forbavsedes over, at ingen af de to gængse udgaver af Sagaen havde ladet et sultent marked nyde godt af "Abbey Grange", der af kendere kendes som en af Watsons meget vellykkede tekster. Uransagelige er forlagshuses korridorer.

Og da Watson i den historie havde udtalt sit befriende "ikke skyldig", kunne jeg befriet læne mig tilbage i min stol; måske gå ud og sætte vand over til en fortjent kop te. Færdigt arbejde. Nu havde jeg endelig læst de 4 romaner og 56 noveller, der udgør Conanen, som Sagaen jo også kaldes, når danske sherlockianere taler sammen.

Vaklende og prøvende var altså min første ekspedition ind i det fortryllede land, hvor hansom cabs altid står parate til at føre den besøgende igennem fantasifarvede tåger til eventyrlige destinationer, og min rejserute fik derfor et kringlet forløb, der vanskeliggjorde kortlægningen af landskabet.

Men med tiden blev jeg en mere rutineret rejsende, og en dag kom endelig det øjeblik, da jeg vovede at søge om optagelse i den eventyrernes klub, der kaldes Sherlock Holmes Klubben i Danmark. Optaget blev jeg, og kan man nå højere på denne side af Atlanten?